

La redacció de QUADERN em féu l'estrany encàrrec d'entrevistar el seu col·laborador Feliu Vallès, autor d'un bon nombre de "Cròniques urbanes" que han anat apareixent en aquestes pàgines. El meu interès per conèixer el personatge, aquella curiositat que tan sovint deriva en xafarderia, em portà a acceptar la proposta, sense pensar que em resultaria tan extremadament difícil de complir el compromís.

Localitzar Feliu Vallès al telèfon de contacte que em facilitaren ja va ser complicat: resulta que es tractava del número d'un bar del carrer Covadonga que ell sol freqüentar i que li deu fer d'oficina, on prenen nota dels encàrrecs que se li adrecen, que llavors ell contesta o no contesta, seguint un criteri selectiu ben personal. Els meus missatges no els va respondre mai, motiu pel qual em vaig veure forçat a muntar una espècie de guàrdia durant tres dies, tot esperant que aparegués pel bar, mentre anava prenent cafès en una taula del costat de la porta i veia escolar-se les hores amb desesperada inquietud, tement que mai s'acostés per allí.

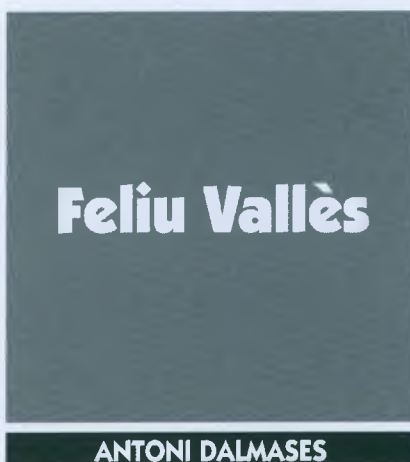
Jo no sabia quin aspecte tenia ni quina cara feia, l'home de les "cròniques urbanes", motiu pel qual havia pregat al cambrer que eixugava gots darrere el taulell que, tan bon punt el veiés entrar, m'avisés. I, finalment, el capvespre del tercer dia, el passat 8 d'octubre, quan ja anava pel sisè o setè café de la tarda, l'home del bar em féu un senyal, just després d'entrar un client que passa arran meu amb pas àgil i gest atrafegat, dirigint-se cap a un racó discret del local. Em vaig alçar i, tot comprovant que la gravadora que duia a la butxaca estigués a punt, em vaig dirigir a abordar-lo. La cosa no va ser senzilla ni còmoda i el resultat és el que segueix.

Bona tarda, vostè és el Feliu Vallès, oi?

Sssí... Què passa?

Permeti'm que em presenti: sóc Antoni Dalmases. La gent del QUADERN m'ha demanat que li faci una entrevista per...

A mi? No! I ara!

(Després ve un llarg estira i arronsa que no té cap sentit reproduir, en el qual ell negava que tingués res interessant a dir. L'impàs es resolgué quan li vaig pregar que posés les condicions que volgués, però que em permetés preguntar-li "quatre" coses. Acceptà a contracor).

Miri Dalmases, vostè pregunti el que vulgui que jo contestaré el que em vingui de gust. Ara bé, les condicions innegociables són les següents: 1) cap fotografia, 2) cap descripció del meu aspecte, rostre, detall o referència que permeti la meua identificació, perquè el treball de cronista es basa en l'anonimat i discreció; i 3) transcriu això que grava i després me'n passa una còpia perquè jo ho revisi abans de publicar-ho, perquè ja sé prou bé que la gent de la premsa són uns manasses que tot ho emboliquen.

D'acord, comencem? Senyor Vallès: per què aquest títol de "Cròniques Urbanes"?

Vostè ha llegit Ray Bradbury, jove?

Sí... Però, no ho pot explicar més bé?

Aquesta pregunta el desautoritza com a interlocutor, Dalmases. El temps és or i vostè me'l fa perdre!

Dispensi, però, precisament, la meua intenció era que comentés què hi veu de "marcià" en una ciutat com Sabadell.

Ah! Vaja! No, marcià no ho és, Sabadell, però sí que hi ha forces selenites, a la ciutat, ho capta?

Sí, ja. I ha pensat mai a recollir les seves obres "Cròniques Urbanes"

i publicar-les en un volum?

Ah! Del món editorial tampoc no en sap res, vostè? Em sembla que, per dir-ho fi, és molt innocent, Dalmases!

Jo les trobo força interessants...

Hi ha algun motiu que li faci pensar que fent-me "la pilota" l'entrevista anirà més bé? Per què no pregunta alguna cosa amb solta?

Bé... Doncs, entrant en matèria, vostè que té una visió global de la ciutat i en coneix els petits secrets, què me'n diu d'aquesta "crisi" política per succeir l'alcalde Farrés?

Coneix el quadre "Saturno devorando a sus hijos" de Goya? Doncs això.

No pot ser més explícit?

Creu que cal ser més explícit? Ai, senyor! Una de les meves cròniques era protagonitzada per una dependenta de "El Corte Inglés" que arribava a alcaldessa: era un joc metafòric. Ara no em preguntarà què és una metàfora, oi, Dalmases?

No, no... I pot dir-me quina opinió li mereix la situació cultural de la ciutat?

La situació cultural és el paradigma de la manera d'ésser dels sabadellencs: "A Sabadell, cadascú per ell". Aquesta liberalitat que ens caracteritzava va prou bé, malgrat que els actes que s'organitzen segons aquest sant criteri facin que, com que cadascú organitza l'acte a què vol assistir, doncs el públic és escàs, limitat gairebé exclusivament als organitzadors i algun despistat que s'hi acostava per xamba. No ho trobo malament, jo, la veritat, em sembla perfecte que una gent s'aixoplugin sota un nom social i s'ho manegin per passar-ho bé. Res a dir-hi.

Això, si em permet, no és cert. Hi ha actes força concorreguts...

Sí, home, vostè porti una "patum" de la teve, un futbolista, una model publicitària o un cantant i s'omplirà la sala. Però em sembla que vostè parlava de cultura, oi?

Però existeix això que anomenem "cultura popular"...

Dispensi, però em sembla que haurem de deixar-ho, perquè tinc l'olla al foc!

(Aquí es produeix un diàleg una mica tallant, gairebé violent, que resollem amb l'acord d'abandonar el tema cultural, per tal de poder acabar l'entrevista.)

Senyor Vallès: quin és, segons el que vostè ha observat, el tret característic d'un sabadellenc?

«La situació cultural és el paradigma de la manera d'ésser dels sabadellencs: "A Sabadell, cadascú per ell»

No existeix. Vull dir que ara hi ha tants trets com sabadellencs, em sembla obvi. Però si n'hagués de dir un, diria que encara queden certes restes d'una certa intemperança sarcàstica que ja es va perdent.

I vostè, què hi troba a faltar i què hi sobra, a Sabadell?

Faltar no hi falta res: hi ha el que la gent fa, el que els ciutadans volen que hi hagi, si no, és de suposar que ho canviarien. Si no hi ha restes històriques ni monuments, per exemple, és perquè no els volem conservar. D'això en diuen mirar endavant oi? Doncs, endavant les atxes! Sobrar m'hi sobra gent, molta gent; hi ha "massa gent i poques persones".

Què en pensa de la "remodelació" de la ciutat?

Que facin el que vulguin, que tampoc no estarà més malament del que està. Ara, el que jo no tocaria, perquè em sembla un element determinant que ajuda els ciutadans a situar-se en la realitat, és la Plaça de Sant Roc. Allò ha de ser sempre el centre, perquè la gent entengui que el nucli, el rovell, la mare del ous de la ciutat és allà, amb els tres poders essencials: el banc, l'església i l'ajuntament; és a dir: calés, vigilància moral i impostos i normes. Si perdem aquest punt de referència, el ciutadà perdrà el nord.

I què n'opina de la solució salomònica de fer compartir capitalitat a Sabadell i Terrassa?

Jo entenc que els terrassencs vulguin compartir la capitalitat amb Sabadell. La solució em sembla divertida, sobretot si té en compte que, nostàlgies a part, el Vallès Occidental és una comarca inexistente, sense cap consciència de ser-ho. Però els polítics ho han volgut així i així està bé. No tingui mai cap dubte que tot el que decideixen els polítics està bé: va a missa! Una altra cosa és si vol pensar que la cosa és lògica, però llavors ja s'embolica i passa de la política al sentit comú, que són elements que es repel·len, segons es pot observar dia sí i dia també en la realitat.

És un recurs molt fàcil, això de criticar els polítics. No creu que els polítics i la política són necessaris, i encara més a nivell municipal i comarcal?

Vostè em pregunta pel que veig o pel que crec? Per cert, Dalmases, vostè no té cap altra feina? Perquè ja fa molta estona que xerrem i no veig que tingui gaire solta, tot això que discutim. Vostè vol que digui que el món és bonic i em deixarà tranquil? No passi ànsia: el món és bonic i Sabadell és una meravella. Fins i tot vostè és un interlocutor intel·ligent i agradable! Què li sembla?

«El Vallès Occidental és una comarca inexistente, sense cap consciència de ser-ho»

Una última pregunta ja per acabar. Què està preparant, en què treballa?

No li hauria de dir, però li confesso que últimament treballo poc. Amb prou feines prenc notes d'aquí i d'allà amb inconstància, per fer unes quantes "Cròniques urbanes" més, però que aviat em sembla que deixaré definiti-

vament de publicar, perquè començo a avorrir-me.

I què farà? Vull dir que amb què es guanyarà la vida?

Del meu "modus vivendi" ningú no n'ha de fer res. Vaig tirant i passo amb poca cosa. Tinc un projecte mig pensat per fer un coixí per a la jubilació de posar un gabinet d'assessorament psicològic per a pares de nens de 10 a 20 anys. Perquè és una cosa que estic segur que té un públic àvid i necessitat, un servei imprescindible, avui, tal com van les coses, per al qual només cal una mica de galtes, xerrera i capacitat per escoltar disbarats amb posat amoïnada i fent que sí amb el cap. Una mena de confessorari de pecats dels fills, però amb mobles de disseny i secretària, entén? Però potser no li hauria de dir, perquè no em robin la idea...

Moltes gràcies, senyor Vallès, per l'estona que m'ha dedicat.

Sí, la veritat és que he tingut molta paciència, Dalmases. Però vostè deu haver après coses, oi? Doncs, apa, espero que també siguin de profit per als seus lectors.

(En sortir al carrer i travessar la Gran Via ja era fosc. Els cotxes passaven arran i ni aconseguien treure'm de l'atordiment d'aquella tarda, tot i que els ulls em feien pampallugues per l'excés de cafès dels tres últims dies. Caminava pensant si valia la pena passar a màquina la conversa amb aquell individu. Vaig decidir que, després del sacrifici, havia de demostrar que havia complert i que no hi intercalaria cap opinió ni detall, més enllà de l'estrictament necessari per justificar el paperot que m'havia tocat fer.)